

ствувате ли така, тогава ще напуснете конитата си, рогата си. Напуснете ли конитата, ще се освободите отъ юздитѣ си. Напуснете ли рогата, ще бъдете свободни отъ нивитѣ си. Всички вие имате хомоти и казвате: тежъкъ е този яремъ!

Азъ говоря за ученицитѣ. И тъй, смѣлость се изисква! Въ истинския животъ нѣма какво да се осждаме. Грѣхъ е това! Отъ становището на Любовта, никой ученикъ нѣма право да сѣди когото и да е. Азъ имамъ право да сѣдя себе си, и като осжда себе си, трѣбва да дамъ единъ великъ примѣръ. Като раздамъ своето имане на бѣднитѣ, азъ ще дамъ единъ добъръ примѣръ. Това е право. За всичко онова, което ученикътъ е направилъ, трѣбва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направилъ; мълчи ли за онова сжщинското, вътрѣшното, което е направилъ, то е нѣщо. За хубавото, за великото, което си направилъ, трѣбва да мълчишъ. Азъ не мога да отворя своя мозъкъ да разкрия всички клѣтки въ него, за да докажа, че азъ съмъ ученъ човѣкъ, че баща ми, че дѣдо ми сѣ били учени хора. Ако азъ взема да доказвамъ това нѣщо съ отварянето на моя мозъкъ, какво ще стане съ мене? Ако азъ отворя моето сърце, да покажа, колко гънки има въ него, какво ще стане съ мене? Не, нито мозъкътъ си ще отварямъ, нито сърцето си ще отварямъ. Ако нѣкой иска да види, какво става вътрѣ въ менъ, нека сѣди по моитѣ постѣпки.

И тъй, най първо между насъ трѣбва да се образуватъ правилни отношения: да бъдемъ тихи и спокойни. Усѣщали ли сте Божествената тишина? Били ли сте при нѣкое сжщество, на което,